

TER OVERDENKING.... _____ **door O. Vossema** _____

De brieven van Paulus worden regelmatig beëindigd met de zin: “Groet elkaar met een heilige kus” (Rom.16:16). Ook in 1 Korinthe 16:20 lezen we dit: “U groeten alle broeders. Groet elkaar met een heilige kus”. Dan ga ik voor het eerst nadenken wat een kus eigenlijk is. Wat doe je eigenlijk bij een kus; wat bedoel je en wat is de oorsprong?

Hoe een kus wordt gedefinieerd staat komisch beschreven in een boek van Olaf de Landel: “Je drukt je lippen zacht op de wang van de ander, zuigt met je tong een beetje vacuüm en trekt dan met een lichte ‘plop’ je lippen terug”.

Maar er zit een bedoeling achter, want je doet dat niet zomaar en niet met iedereen. Er is ongetwijfeld een Freudiaanse verklaring voor te vinden en er blijken heel veel verschillende variaties kussen te zijn, maar ik wil me hier even beperken tot de simpele kus op de wang.

Die kus blijkt in de praktijk om de onderlinge band te bevestigen en te versterken. Je neemt a.h.w. een symbolisch hapje van elkaar als teken van verbondenheid.

Dat komt in de familiekring natuurlijk voor, maar dat geldt ook voor de geestelijke familie. In Mattheüs 12:49 strekt Jezus Zijn hand uit over Zijn discipelen en zegt: “Zie, Mijn moeder en Mijn broeders”. Ook wij mogen onze medegelovigen zien als broeders en

zusters, net als onze biologische familie.

Destijds in de Romeins-Griekse cultuur was het al de gewoonte om de familieleden te begroeten met een kus en misschien hebben de eerste Christenen dat daarvan wel overgenomen. Hiermee drukte men uit dat men samen tot één grote familie behoort, met de Heere God als Vader van het gezin.

De samenleving van toen kende nog huisslaven en die werden in de samenleving uitgesloten van kussen, maar binnen de groep gelovigen werd iedereen gekust, ongeacht burgerlijke status.

Dat sluit natuurlijk feilloos aan bij het feit dat alle gelovigen onderling volkomen gelijk zijn en zich dat realiseren, en samen één Vader boven zich (er)kennen.

Een merkwaardig voorbeeld wordt gegeven in Lukas 7:36-50 waar een als slecht bekend staande vrouw zomaar onuitgenodigd een huis binnen gaat. Het is nota bene het huis van een Farizeeër waar Jezus wel was uitgenodigd. Ze zitten net

samen te eten als de vrouw binnendringt in de eetkamer en huilend de voeten van Jezus nat maakt met haar tranen, die ze vervolgens met haar lange haar afdroogt. Vervolgens kust ze Zijn voeten en zalft ze met mirre. Vanzelfsprekend maken de vrome Farizeeërs onmiddellijk bezwaar tegen deze handelwijze en zien er h t bewijs in de Jezus nooit de profeet kan zijn die Hij beweert te zijn, anders had Hij geweten wie de vrouw was en hoe ze bekend stond. N.a.v. deze gebeurtenis laat Jezus dan weten wat de huiseigenaar niet gedaan had voor Hem als zijn Gast, wat deze vrouw w l gedaan heeft. En Hij zegt in vers 45: “u hebt Mij geen kus gegeven, maar vanaf het moment dat zij binnengekomen is, heeft zij niet opgehouden Mijn voeten te kussen”. Hieruit blijkt in ieder geval dat het- elkaar-begroeten-met-een-kus bekend en geaccepteerd was en het kussen van iemands voeten een hele bijzondere daad van zichzelf vernederen.

Zij kende haar status en toont berouw door met onvoorstelbare moed hier in dit huis ongenood binnen te gaan en zich in geloof en onder tranen te wenden tot de Enige Die verlossen kan. En ook wij begroeten veelal de broeders en zusters die we regelmatig ontmoeten op Bijbelstudies en erediensten met een kus als teken van verbondenheid. Maar als straks mondkapjes verplicht zijn, ontstaat er een groot probleem, want dat werkt natuurlijk niet. Kussen in het vervolg uitgesloten? Hopelijk is het ‘nieuwe (ab)normaal’ heel erg tijdelijk, want ik moet er niet aan denken dat je straks in een samenkomst met medegelovigen zit waar zowel de spreker als de toehoorders amper herkenbaar zijn door hun mondkapje.

Het lijkt me heerlijk om elkaar weer te begroeten zoals beschreven in 1 Petrus 5, vers 14: “Groet elkaar met een kus van de liefde. Vrede zij u allen, die in Christus Jezus bent. Amen.”

